

26A:13

Uttag av förhöjd engångsavgift (servisavgift) när servisledning till en fastighet utförts senare än rörnätet i övrigt har godtagits.

L.G. och K.G. ägde sedan 1988 fastigheten J 9 i Arvidsjaur kommun. Fastigheten, som då förvärvades från kommunen, ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning och inom detaljplanerat område. I samband med att sökandena uppförde en villa på fastigheten anslöts den till kommunens ren- och spillvattennät. Med hänvisning till 5 § 2 mom i va-taxan debiterade kommunen dem därefter en extra avgift motsvarande 50 procent av servisavgiften. Avgiften betalades den sista februari 1989. Det erlagda beloppet uppgår efter viss justering till 3 275 kronor.

Sökandena yrkade att kommunen skall förpliktas återbetala erlagda 3 275 kronor jämte ränta.

Kommunen bestred denna talan med vitsordade skäligheten i och för sig av yrkat belopp och ränta.

Sökandena anförde: Beloppet 3 275 kronor är i och för sig rätt beräknat. Debiteringen strider dock mot likställighetsprincipen; i andra områden har kommunen innan fastigheterna bebyggts dragit fram ledningar till tomtgräns och inte debiterat någon extra avgift i samband med senare anslutning till kommunens nät. Debiteringen saknar dessutom stöd i taxan eftersom inte någon ägare till J 9 framställt önskemål om att senarelägga servisdragningen och det inte heller är fråga om en nybildning av fastigheten. Debiteringen är också oskälig eftersom det enligt den nybyggnadskarta som sökandena erhöll före köpet fanns kommunala ledningar framdragna till förbindelsepunkterna för fastigheten, vilket sökandena borde kunnat förlita sig på.

Kommunen anförde: Det är riktigt att nybyggnadskartan anger förbindelsepunkter och kommunala ledningar fram till dessa. Det allmänna va-nätet byggdes på 1940- eller 1950-talet. Då fanns bebyggelse på grannfastigheten J 10 vilken erhöll anslutning till kommunens nät. Kommunen ägde J 9 när va-nätet byggdes. Att ledningar inte drogs fram till J 9 berodde nog på att man inte visste vad fastigheten skulle användas till. Bebyggelse var inte nära förestående. Området kunde komma att behövas för annat ändamål. I enlighet med dåvarande fastighetsägarens, alltså kommunens, önskemål uppskötts servisdragningen. Debiteringen har därför stöd i taxan. Debiteringen strider inte mot likställighetsprincipen. Den extra kostnad som uppstod

på grund av servisdragningen överstiger vad som debiterats sökandena. Det vore oskäligt gentemot övriga medlemmar i va-kollektivet om kommunen inte kunde ta ut den extra avgiften. Kommunen i dess egenskap av huvudman för den allmänna va-anläggningen, ansvarar inte för nybyggnadskartan varför felaktigheter där inte kan påverka debiteringen.

Va-nämnden yttrade:

Den åberopade bestämmelsen i § 5 mom 2 i kommunens taxa lyder: "Servisavgift enligt mom 1a förutsätter att servisledning av kommunen utförts fram till förbindelsepunkt för fastighet i samband med utförande av ledning i gata, väg e d. I andra fall påförs fastighetsägaren för täckning av den merkostnad för servicens utförande, som uppkommer till följd av att den utförts senare på grund av fastighetsägarens önskemål eller åtgärd eller nybildning av fastighet, utöver servisavgiften ett belopp motsvarande 50 procent av denna avgift. Beloppet avrundas till närmaste tiotal kronor."

Om avgiftens storlek råder inte tvist. Det är vidare ostridigt att kommunen ägde fastigheten vid tiden för utförandet av de allmänna va-ledningarna i området, att kommunen då inte önskade upprätta förbindelsepunkt för fastigheten och att servisen sedan inte utfördes förrän på sökandenas begäran år 1988. Under sådana förhållanden är de i taxan angivna förutsättningarna för uttag av den extra avgiften uppfyllda. Bestämmelsen som sådan kan inte anses strida mot vare sig likställighetsprincipen eller avgiftsregleringen i va-lagen. Ingenting tyder heller på att kommunens tillämpning av bestämmelsen i det här fallet innebär någon sådan konflikt.

Med hänsyn härtill och då uppgifterna på nybyggnadskartan inte föranleder annan bedömning, skall sökandenas talan lämnas utan bifall.

Va-nämnden lämnade sökandenas talan utan bifall.

Beslut: 1991-03-11, BVa 12

Mål nr: Va 40/89